

Můj první skutečný kontakt s hasiči

Nikdy nezapomenu na ten zvláštní pocit v břiše, který jsem měla, když jsem se poprvé objevila před hasičárnou. Byla jsem celkem nervózní stát poprvé před lidmi, které jsem ještě nikdy neviděla. Jediného, koho jsem zde znala, byla moje dlouholetá kamarádka. Jediná otázka, která mi běžela v hlavě, byla ta: Bude to stát opravdu za to? Byla jsem ještě malá a chtěla jsem zkusit něco neobvyklého. A tak jsem se nakonec odhodlala. V ten den jsem měla můj úplně první trénink s hasiči. Do téhle doby jsem si hasiče představovala jen tak, že zachraňují životy a jezdí velkým červeným autem, které jsem občas potkala, když projíždělo přes naši vesnici. Vždycky jsem se za tím autem otočila a přemýšlela, kam tak asi jedou, a jestli jedou někoho zachraňovat, kdo je zrovna v nebezpečí. Připadali mi hasiči jako hrdinové, kteří vždy se vším pomůžou a jsou silný, odvážný a nic se jim nemůže stát. A teď jsem k nim měla přijít já. Obvyčejná malá holka z vesnice, která se stydí mluvit před někým, koho ještě neznám. Když jsem šla cestou a mířila tam, přemýšlela jsem, že se ještě můžu otočit a vrátit se domu. Tenhle hlas jsem neposlechla. Srdce mi bušilo velmi rychle, že jsem ho skoro slyšela. Nakonec jsem tenhle strach překonala a vešla mezi ně. Nebylo to vůbec tak děsivé, jako jsem si myslela. Byl to vlastně úplně úžasný pocit, jak mě všichni přijali a usmívali se na mě. Vešla jsem do hasičárny, odkud jsme měli vyrazit s hasičským autem. Vevnitř byla taková zvláštní vůně. Vonělo to tam především naftou. Na stěnách visely helmy, v policích byly hadice a různé fotky ze soutěží. Nechyběly tady ani poháry. Bylo jich tam opravdu mnoho. Připadalo mi to jako úplně jiný svět, než ukazují ve filmech. Byli tam obyčejní, usměvaví lidé, kteří na mě působili opravdu příjemně. Vedoucí oddílu se na mě usmál a hned jsem se každému představila a oni mě. V tento den jsem si i poprvé nasadila helmu a vzala do ruky hadici, proudnici a různé jiné věci, které jsem do téhle doby neznala. Všechny ty hadice byly těžší, než jsem očekávala. Jakmile jsme začali trénovat útok, všechno se najednou dalo do pohybu. Připravili jsme si proudnice, hadice a potom šli společně na start. Za chvíli jsme už vystartovali. Rozběhla jsem se k hadicím a snažila se všechno rychle zapojit. Potom jsem popadla hadici a utíkala dopředu. Snažila jsem se soustředit na běh, abych nic nepokazila. Sotva mi síly stačily na běh a do toho ještě držet těžkou hadici s proudnicí. Když jsem zasedla k terči a vystříkla voda na terč, měla jsem pocit jakoby výhry. Byla jsem celá od vody, zadýchaná, ale zároveň neskutečně šťastná. Ten den jsem pochopila, že dobrovolní hasiči nejsou jen o soutěžích a požárech, ale i o kamarádství. Nikdo se mi ani nesmál, když jsem něco pokazila. Vždy jsme to vylepšili a já se opět těšila, až to zaběhnu správně tak, jak to má být. Když jsem večer odcházela domu, bolely mě ruce a nohy. Vlastně mi to ani nevadilo. Věděla jsem, že se tam chci opět vrátit. A tak jsem se těšila na náš další společný trénink, kde si zase zaběhnu. Můj první skutečný kontakt s hasiči mi ukázal, jaké to doopravdy je. Že nejezdí jen s požárním autem a zachraňují. Tenhle den pro mě znamenal opravdu moc a zjistila jsem, že je dobré zkusit něco nového, i když z toho máte ze začátku strach. A právě tenhle den jsem si

uvědomila, že k hasičům patřím a už mě nikdo od tohoto sportu nedostane. I když se bojíte, udělejte ten krok. Já ten krok udělala.

Sofie Nezbedová za sbor dobrovolných hasičů Štěpánovice